

אפריון שלמה

המרכז הרוחני
מבשרת ציון

פרשת

זאת חנוך

טז' מנחה אב
תשע"ו

גליון מס' 181

לרפואת אברהם רביע בן חנה

לעיני משה בן רחמה

18:53	הדלקת נרות:
6:06	הנץ החמה:
20:00	צאת שבת:
20:36	צאת שבת ר"ת:

חג אהבת התורה

"נחמו נחמו עמי"

ר' הרשליה מרמינוב היה משמש בקודש וממלא מקומו של הרי מענדל מרמינוב, והוא שיכל בחייו כמעט את כל בניו- 18 ילדים הוא קבר, ונשאר לו רק בן אחד יוס'ליה.

ליישועות יעקב' נפטר בן, והוא מאוד נתקשה לקבל תנחומים עליו, כשר' הרשליה שמע על כך, הוא שיגר לו מברק: "צר לי עליך אחי, כי אתה ממאן להתנתח. אתה בבן אחד לא מקבל תנחומים, ואני ב-18 כן מקבל תנחומים!?! איך זה יכול להיות?!! הכל בגלל אישה אחת..."

וכך הוא סיפר לו: היה פעם יהודי, בעל צדקה ומכניס אורחים, והוא היה נוהג לשלוח לר' מענדל מרמינוב קצת כסף מדי שבת. פעם אחת, בערב פסח, נודע לו שהבית של הרב ריק מכל, והוא שלח לו חיטים שמורות לאפות מצה שמורה, תפוחי אדמה, יין, ירקות, עופות, ביצים וכסף מזומן, ומלא את בית הרב מכל טוב! ר' מענדל ניגש לאותו צדיק, שאמנם היה עשיר, אך לא היו לו ילדים, ואמר לו: החייטני, וכמו שהחייט אותי, כך הקב"ה יחיה אותך... אני מברך אותך באריכות ימים ובבנים! אותו יהודי צדיק, כבר היה בן 50, אך כמובן שברכתו של הרב פעלה ובאותה שנה הוא נפקד בבת!

בגיל 14 כבר עשו שידוכיו, וסיכמו שאת התנאים ילכו לעשות אצל ר' מענדל מרמינוב. מסיבה מסויימת האבא לא יכול היה להגיע לסגירת התנאים, ורק האמא הגיעה עם בתה היחידה לרמינוב.

בטרם כניסתם לעיר, פנתה הבת לאמא ואמרה לה שכואב לה הראש, הם נכנסו לאחד הבתים, קראו לרופא, הוא לא הצליח לטפל בה, והכלה נפטרה... הגיעו החברים קדישא, הם טיפלו בנערה, והאמא ביקשה מהם כשהכל יהיה מוכן ללוויה, לחכות...

היא נכנסה לבית המדרש ברמינוב, חתכה את כל העוגות שהיא אפתה לכבוד האירוסין, ומוגה את היי"ש שהביאו לכבוד המסיבה, דפקה על הבימה ואמרה: שמעו נא רבותיי, אני הייתי כאן על אם הדרך עם הבת שלי, לגמור שידוך אצל ר' מענדל מרמינוב. אך בדרך ניגש אלי שדכן, כזה שדכן שעדיין לא ראיתי כמוהו מימיי. הוא ניגש אלי ואמר לי: יש לך רק בת אחת... ואת רוצה לשדך את אותה הבת עם יליד אישה!?

אני מכיר מחותן עשיר ויחיד שאין כמוהו בכל העולם, שהוא מאוד רוצה את הבת שלך, ולבת שלך יהיה טוב, את אפילו לא תצטרכי לתת לה נדוניה, את רק תצטרכי להכין לה כלי פשתן... אז אני מבקשת ממכם, לפני שאני הולכת ללוות את הבת שלי בדרכה למחותן, תעשו 'לחיים', ותשתו לכבוד החתונה של בתי... כשר' מענדל מרמינוב שמע איך שהיא מדברת, הוא הסתובב לחסידים שלו ואמר: "מעולם לא ראיתי אישה במדרגה כזו!"

הם הלכו ללוויה, ליחופה' אליה הם הוזמנו, ואח"כ היא פנתה אל הקהל ואמרה: הכנתי סעודה לכבוד היחופה', סעודת אבלים... היא ביקשה מכולם שיטלו את ידיהם, והיא עמדה ושימשה אותם, הגישה מאכלים, והשקתה אותם בלי שום רמז של עצבות...

בברכת המזון ר' מענדל מרמינוב לקח את הכוס של ברכת המזון, ובירך ברכת האבלים, ואח"כ שלח לה כוס של ברכה ואמר לה: אחרי שראיתי שאת בכזו מדרגה גבוהה, שאת לא התרעמת כלל על מידותיו של הקב"ה, אז עכשיו אני מברך אותך, שתזכי השנה לבן זכר! אבל את הבן הזה אני מברך אותך שתחנני רק עם יילוד אישה!

ואכן בגיל מופלג ביותר נולד להם בן, אבל ר' מענדל מרמינוב כבר לא הספיק להיות מסדר הקידושין של אותו בן... וסיים ר' הרשליה מרמינוב: "את החופה שלו, אני כבר ערכת..." טוב, אלו דרגות שלא קשורות אלינו כלל...

אז איך אנחנו נקבל נחמה?! מה ינחם אותנו?! עוד מעט, כשיבוא המשיח, כל האבות יקומו לתחיה, משה רבנו יקום לתחיה, וגם אהרון הכהן הגדול.

כל עם ישראל לדורותיו ייפגשו בירושלים בבית המקדש, וכולם יראו איך שאהרון הכהן, לובש את בגדי הכהן הגדול, ומתכונן להיכנס פנימה אל הקודש. השמן נוטף לו על הזקן, זקן אהרון שיורד על פי מידותיו...

ואז פתאום, ניגש אהרון אל אחד מישראל ושואל אותו: "תגיד, אבא שלך כבר הרבה זמן לא מרגיש טוב, אתה רוצה שאני אזכיר אותו בפנים...? תרשום לי על פתק את השם שלו כדי שאני אוכל להתפלל עליו..." נו... מה כל אחד יגיד?

כל אחד מאיתנו היה מתחנן שאהרון יזכיר אותו בפנים. אבל תארו לכם שאיזה אברך אחד יאמר: "זה יהיה מאוד נחמד מצידך, אבל אתה לא חייב לטרוח... עוד מעט אני הולך לישבת בין הזמנים, אני כבר אזכיר אותו על הגמרא!"

כנראה שאותו אברך צריך שיזכירו אותו בעצמו... משוגע! אבל תז"ל לא אומרים ככה, תז"ל אומרים: "יקרה היא מפנינים... יקרה היא מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים!" אדם שלומד תורה הוא במדרגה גבוהה יותר מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים! זו הנחמה שלנו - לימוד התורה הקדושה! לא היו ימים טובים לישראל כמו יום הכיפורים וט"ו באב. מה זה ט"ו באב...? חג האהבה!?! בט"ו באב צריך אדם להוסיף בלימוד בלילה - חג אהבת התורה.

מעלת התפילה

ידחה את התפילה לזמן אחר. וכיוצא בזה אמרו רבותינו ז"ל: לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם יחלה אומרים לו הבא זכות והיפטר, כלומר אל תהיה אדיש, אלא תמהר להתפלל בכל זמן פנוי שיש לך ובעזרת השם תיושע.

מעשה בחסיד אחד שהיה מתפלל בכל יום שלוש תפילות, והיתה תפילתו עולה לפני כסא הכבוד כקרבן תמיד שהיה קרב ע"ג המזבח. וקיבל עליו אותו חסיד שלא יקבל מתנה משום אדם, והיה מהלך בכל יום באשפות ומלקט סמרטוטים ונותן לפניו ולאחריו לכסות ערוותו, וכך היה מנהגו. כשראה הקב"ה עלבונו, וענותנותו, אמר לאליהו הנביא: לך ותן לו 4 זוזים. הלך אליהו כמו שצוהו הקב"ה, ולא הסכים אותו חסיד לקבלם, עד שפייסו וקיבלם. הלך לשוק, קנה מהם בגד חדש ללבוש, ובא אדם אחד וחמד את הבגד שעליו, והציע בעבורו 24 זהובים! מכר לו אותו חסיד את הבגד, ומאותם זהובים נתעשר עושר גדול, וקנה מהם עבדים ושפחות, גמלים וספינות. כיוון שנתעשר, נמנע מלהתפלל, ושכח מנהגו הראשון. אמר הקב"ה לאליהו: ראה אותו צדיק שהרביתי לו נכסים ומנע עצמו מלהתפלל, לך וקח ממנו מה שנתתי לו. ביקש אליהו את 4 הזוזים שנתן לו בעבר, ומיד נתמעטו נכסיו של אותו חסיד, מתו עבדיו ושפחותיו, וחזר למנהגו הראשון ללקט סמרטוטים, אך גם חזר להתפלל ג' תפילות בכל יום. שלח הקב"ה את אליהו, להשביעו שלא יבטל תפילתו, והשיב לו עושרו.

קוראים אנו בפרשתנו שמשה רבנו מתחנן לפני השי"ת 515 תפילות כמניין "וואתחנן", כדי לבטל את הגזירה הקשה שנגזרה עליו שלא ייכנס לארץ ישראל, והיה מתחנן כל כך, עד שהתחילו השמיים והארץ להזדעזע, ואמרו: שמא הגיע הזמן שהקב"ה רוצה לחדש את עולמו? יצאה בת קול ואמרה: עדיין לא הגיע הזמן לחדש את העולם, אלא משה רבנו מתפלל ומתחנן שתנתן לו רשות להיכנס לארץ. באותה שעה הכריז הקב"ה בכל הרקיעים, שלא תתקבל תפילתו של משה רבנו ע"ה, כמבואר במדרש.

ויש להבין, מדוע לא נתקבלה תפילתו של משה, והרי בכה והתפלל מעומק ליבו, ואף שכל השערים ננעלו, הרי שערי דמעה לא ננעלו! ומצינו תשובה על כך במדרש, שבשעה שכעס הקב"ה על משה רבנו כשהיכה בסלע, וגזר עליו שלא יכנס לארץ, היה הדבר נראה למשה כדבר קל. אמר משה: כמה חטאו ישראל, ואני עמדתי בתפילה והקב"ה מחל להם, והרי אני מעולם לא חטאתי, אתפלל לפניו ובודאי יענה לי. ולא נתן דעתו להתפלל מיד, אלא כשיגיע הזמן להיכנס לארץ, באותה שעה כעס הקב"ה ונשבע שלא יכנס לארץ. כמה מוסר השכל צריכים אנו ללמוד מדברי המדרש, שכאשר אדם זקוק לישועה, ימהר להתפלל לבורא עולם שיושע אותו, ולא

הפינה הרגישה

אל ביתו של המגיד הירושלמי, ר' שבתאי יודלביץ' זצ"ל, הגיע רב אחד ובקשה בפיו: "ר' שבתאי, אני זקוק לעזרתך בהשכנת שלום בין בני זוג..."

סיפר אותו תלמיד חכם כי מדובר על אישה שזכתה לשוב בתשובה שלימה, ואילו הבעל אטום כמו בול עץ... השניים בנו בית חדש, וכאשר ביקשה האישה לקיים את מצוות התורה "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך", קם הבעל ומיאן בתוקף.

סיים הרב: "אותו עם הארץ הינו אגוז קשה לפיצוח, כבר כמה שבועות שאני מתייגע להשכין שלום ביניהם, אך ללא הועיל..."

ר' שבתאי הגיע אל ביתם, ופנה אל הבעל: "איך ייתכן שיהודי מסרב לקבוע מזווה בפתח ביתו? וכי אינך יודע שמסוגלת המצווה היקרה לשמירה?!"

"זכותי להתנגד", השיב הלה, "גם לי יש זכויות".

"חביבי, אתה הרי בדרך כלל לא רוצה סתם להפריע לשלום הבית, ואף אשתך אינה מעוניינת להציק לך, ואכן גם לך יש זכויות, ולכן יש לי הצעה נפלאה שתעשו פשרה... חצי-חצי!"

"אני מסכים", השיב הבעל, "רק יסביר לי כבודו כיצד נעשה זאת?"

השיב ר' שבתאי בתבונתו: "הצעתי היא שרק בצד ימין תקבעו מזווה, אבל בצד שמאל אל תקבעו!... חצי-חצי!..."

הדברים מצאו חן בעיני עם הארץ, וכך היה.

שבת שלום

לעילוי נשמת

מר'ם בת אסתר

רוח ה' תניחנה בגן עדן

לרפואת

שלמה בן מר'ם
שמחה בת אוה
יצחק בן מר'ם
אוה בת גורג'יה
אלגרה בת רחל

לע"נ

ניסים בן פרחיה
דן בן פרידה
רחל בת אלגרה
רינה חוה בת שולמית

לאה בת נעמי
לאה בת גורג'יה

נשנושי הלכה פיקנטיים מאת 'ואין למו מכשול'

הלכות

גוונא השתיקה? והשיב, שחלילה לשתוק לפריצים החצופים ההם, כי מדינא אנו חייבים לעשות הפסק בין העזרת נשים לגברים, והפורצים עוברים משום לא תעשון כן לה' אלהיכם. ע"ש.

וגם בשו"ת באר משה חלק ד (סימן קמז אות כט) החרה אפו על זה, וכתב, שכל בית הכנסת שלא נבנה על פי תקנת חז"ל דמסכת סוכה (שם), אסור לנו להכנס בו, וטוב יותר להתפלל ביחידות בביתו, מלהתפלל במקום שאסרו חז"ל להתפלל. ולכן אם המחיצה עשויה באופן שרואים את פני הנשים, והיינו שאין המחיצה גבוהה כל כך, ומגיעה רק עד כתפי האשה, או שרואים את פני האשה דרך הנסרים, אסור להכנס לשם להתפלל, ואין אדם יכול לחלוק על זה רק מי שרוצה לעקם האמת. ע"כ.

והנה הגאון רבי משה פינשטיין בשו"ת אגרות משה חלק א כתב, דאף שחיוב המחיצות בעזרה הוא מדאורייתא, מכל מקום מסתבר שמספיק מחיצה גבוהה עד אחר הכתפיים, מפני שאי אפשר לבוא לידי קלות ראש באופן שכזה. והמחמירים לגבי המחיצה לעשותה עד שלא יראו את הנשים כלל, תבוא עליהם ברכה. ע"ש.

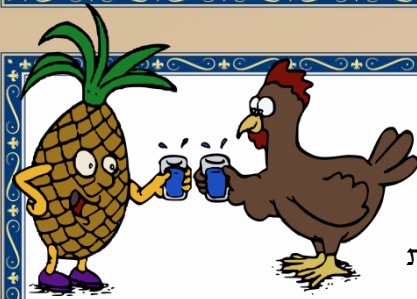
וזה פלא, דלכאורה דבריו נוגדים את מה שכתב הרמב"ם, שיש לעשות את המחיצות באופן שלא יראו את הנשים כלל. וכן תחזה בשו"ת באר משה (שם) שהביא דברי האדמו"ר מסטמאר שתמה ואמר, שכל דברי האגרות משה דחוקים וקשים להבנה, ויתכן שרצה להציל מה שאפשר, אבל גרם קלקולים אחרים. וגם בשו"ת וילון שלא יראו הגברים את הנשים כלל, ואין להקל בלאו הכי. ולכן העיקר להחמיר בזה.

כאשר בונים בית כנסת, צריכים להקפיד לבנות את העזרת נשים באופן שלא יראו הגברים את הנשים, כדי למנוע מכשול מקהל המתפללים. ואף אם מתפללות בעזרה רק נשים מבוגרות, יש להקפיד שלא לבטל תקנת חכמים שציוו לעשות מחיצות גבוהות בעזרה. ואף אם בנו כבר את בית הכנסת והעזרה אינה גבוהה, יתקנו את העזרה כדון, וישאו ברכה מאת ה'.

איתא במשנה סוכה (נא.), במוצאי יום טוב הראשון של חג ירדו לעזרת נשים, ומתקנים בה תיקון גדול. וכתב שם הרמב"ם בפרוש המשניות, "תיקון גדול", כלומר גדול התועלת, והוא, כי העם היו מתקנים מקום לאנשים ומקום לנשים, ומקומן של הנשים היה למעלה ממקום האנשים כדי שלא יסתכלו האנשים בנשים. ע"כ.

ומדברות קודשו יש ללמוד, שגודל המחיצה המבדילה בין הנשים לאנשים, צריכה להיות באופן שלא יראו האנשים את הנשים כלל. ואכן בשו"ת ציץ אליעזר כתב בשם ספר לב העברי, שיש פסק דין שחתומים עליו למעלה משבעים רבנים גאונים, שפסקו בסכניא חריפא שאסור לעשות את המחיצה של העזרת נשים בגודל כזה שרואים אחד את השני, אלא יעשו מחיצה שהנשים לא יראו את הגברים ולא הגברים את הנשים.

ובשו"ת זכרון יהודה כתב, שיש כמה איסורי תורה כשלא עושים מחיצה גמורה להפסיק בין הגברים לנשים, ולכן יש לעשות מחיצה באופן שלא יראו את הנשים כלל. ובשו"ת מהר"ם שיק נשאל אודות כמה פריצי עם שמאימים שאם לא יתנו להם להרוס חלק מהעזרה כדי שיוכלו לראות את הנשים, יפרשו עצמם מהקהל, ותכף יפתחו חנויותיהם אף בשבת, האם טובה בכהאי

עשיית שידוך

מתוק מדבש

בין זוג נוכרים

שאלה: סיפר אחד השדכנים המפורסמים: צלצל אלי בחור אחד, שהיה נשמע

כמי שנמצא על סף ייאוש, וביקש שאעזור לו במציאת שידוך הגון. לאחר שמסר את פרטיו ואת פרטי בת הזוג שמחפש, אמרתי לו שבע"ה אשתדל עבורו. אלא שטרם ניתק אמר: רק רגע, שכחתי לציין פרט נוסף: אני לא יהודי אלא גוי!

"אם כן, מה אתה רוצה ממני?" שאלתי. והשיב: מכיוון ששמעתי כי כבודו נחשב לשדכן גדול, מעוניין אנכי בשירותיו, כמובן תמורת תשלום הגון, וברור שאף הבחורה צריכה להיות גויה כמותי... עתה, סיים השדכן, נפשי בשאלתי: האם אכן מותר לי לסייע לו במציאת בת זוג?

תשובה: נאמר בפרשה "כי יביאך ה' אלוקיך אל הארץ אשר אשר אתה בא שמה לרישתה ונשל גויים רבים מפניך... ונתנם ה' אלוקיך לפניך והיכיתם, החרם תחרים אותם, לא תכרות להם ברית ולא תחונם", ודרשו רבותינו: לא תחונם – לא תתן להם מתנת חינם.

אמנם, מפסוק זה דרשו רבותינו דרשה נוספת: "לא תתן להם חן", וכמו שכתב הרמב"ם: "אסור לספר בשבחן של הגויים, ואפילו לומר כמה נאה עובד כוכבים זה בצורתו, קל וחומר שישפר בשבח מעשיו או שיחבב דבר מדבריהם, שנאמר: 'ולא תחונם' - לא יהיה להם חן בעיניך, מפני שגורם להידבק עמו וללמוד ממעשיו הרעים".

לאור הדברים, טען בעל ה'בית שערים', כי מאחר שדרך השדכנים לשבח לפאר ולהלל את האישה בפני האיש, ואת האיש בפני האישה, אם כן יש לאסור לעשות שידוך ביניהם, מחשש איסור 'לא תחונם', ומה לי בשכר או בחינם, שהרי אף אם הוא בשכר שייך הטעם שציון הרמב"ם, שחלילה יבוא להידבק עמו, וללמוד ממעשיו הרעים. והוסיף ה'בית שערים' לטעון: ואם יאמר האומר שיהא בנפשו שלא לשבח ולפאר, מכל מקום משום הרחקה מעבירה יש לאסור, וכדברי רבותינו: "לך לך אמרינן לנזירא, סחור סחור ולכרמא לא תקרב!".

צדיקים

הרב נתן נטע שפירא
המגלה עמוקות זצ"ל

המגלה עמוקות! היה רב בקראקא. לילה אחד הוא החליט שהוא רוצה לעזוב את העיר. התחננו לפניו כל ראשי הקהל, שלא יעזוב את הרבנות, אך שום דבר לא עזר, הוא היה נחוש בדעתו לעזוב למחרת בבוקר. והנה בבוקר, הודיע 'המגלה עמוקות' כי הוא לא עוזב את העיר קראקא. למה? מה נשתנה בלילה הזה? סיפר להם הרב שיש לו סוד, שלפיו הוא חייב לעזוב את העיר, אך היות ובלילה הגיע אליו דין תורה הוא החליט להישאר. מה היה הדין תורה? עשיר ועני תלמיד חכם הגיעו לדין תורה, כשהעשיר תובע את העני לדין. סיפר העשיר: הלכתי פעם ברחוב, וראיתי שלעני הזה יש חנות קטנה של בייגעליך, וניכר היה איך שהוא מתענה למכור בכל יום, לפעמים הולך ולפעמים לא... אז הצעתי לו עסקה: אני אפרנס אותך, ואתה תשב על התורה ועל העבודה מתוך מנוחת הנפש... והעני הסכים. עברו שלושה חודשים, והנה אני רואה אותו שוב פעם עומד ומוכר בחנות... שאלתי אותו מה הוא עושה פה? ענה העני שהוא רוצה להפר את ההסכם. לכן קראתי לו לדין תורה... שאל 'המגלה עמוקות' את העני: למה באמת הפרת את ההסכם...? הרי יש לך מי שיפרנס אותך...! אמר לו העני: האמת היא שכשגרתי את החנות, ישבתי ולמדתי יומם ולילה... לא הייתי טרוד במאומה! אבל היתה לי בעיה אחת קשה... כשהיתה לי את החנות הקטנה שלי, כל יום התפללתי לקב"ה. כשטחנו את הקמח, התפללתי שהקמח יצא נקי. וכשעבד מוכר העצים, התפללתי שהעצים יהיו עצים טובים שראויים להסקה. ואז התפללתי שיאפה טוב, ואח"כ התפללתי לקב"ה שימציא לי קונים... שאתפרנס! הייתי קשור לקב"ה, הרגשתי שאני תלוי בו. עכשיו אני יושב ולומד מתוך מנוחת הנפש, אבל אני לא מרגיש את התלות בקב"ה, אני לא מרגיש את ה-"ואתחנן"! אמר הרב 'מגלה עמוקות': עיר שיש בה כזה דין תורה, אני לא יכול לעזוב!

כשהיתה לי את החנות הקטנה שלי, כל יום התפללתי לקב"ה. כשטחנו את הקמח, התפללתי שהקמח יצא נקי. וכשעבד מוכר העצים, התפללתי שהעצים יהיו עצים טובים שראויים להסקה. ואז התפללתי שיאפה טוב, ואח"כ התפללתי לקב"ה שימציא לי קונים... שאתפרנס! הייתי קשור לקב"ה, הרגשתי שאני תלוי בו. עכשיו אני יושב ולומד מתוך מנוחת הנפש, אבל אני לא מרגיש את התלות בקב"ה, אני לא מרגיש את ה-"ואתחנן"! אמר הרב 'מגלה עמוקות': עיר שיש בה כזה דין תורה, אני לא יכול לעזוב!

מלגה לברית מילה

אברכים שלומדים יום שלם, זכאים למלגה של 1,000 ש"ח לברית מילה ע"י המוהל עמרם דהוקי 0548-488555

מוסמך מטעם הרבנות הראשית ומשרד הבריאות

בתיאום הברית עם המוהל יש לציין שהברית היא של אברך. מוגבל למלגה אחת ליום.

נהבזחת ברכה אל תונן ביתך

הבת עוד לא התחתנה?! זקוק לזרע של קיימא...! אפריון שלמה עושה לך שישעורני פתת בבית שלך! ממיטב המרצים יגיעו אליך לבית מדי שבוע, למסור שיעור למשפחה, לחברים, לשכנים ולקרובים... לתיאום: 0527-696595

*בכפוף להתייבות של 8 משתתפים בשיעור. אפשרות לתאם גם אזכרות.

אבי הבן והמוהל - מי משלם למי???

רבים שואלים לפשר מתן המלגה, 'הלא נהוג שאבי הבן משלם למוהל?! ואדרבה, אתמה אני, שנשכחה מעלת המילה שקדמת לתיית. וכמו שאמר פלימו צריך שיקדים ברית לתורה (ובהנ"מ) - על בריתך שחתמת בבשרנו, ועל תורתך שלימדנונו, שזו ניתנה בשלש בריתות וזו ניתנה ב-יג בריתות. הכרת מעלת ברית המילה הביאה לכך שרבים בכל הדורות פיזרו ממון רב כדי לזכות בה מן האב. עדות לכך היא תשובת הרשב"א שהובאה ברמ"א (רס"א סי"א). והא לפנד דברי ר' רפאל מרדכי מלכי, שהיה לפני כשלוש מאות שנה, רב ודיין בירושלים: "בומן הזה, דהמוהל לוקח המילה בשכר (היינו משלם כדי שיקחוהו כמוהל), בין מילת העניים ובין מילת העשירים, דנהגו היום שהמוהל שולח דורון לילד לפי יכולתו של מוהל וכפי צורך אבי הבן...". זכותה הנעלה מתיירה לתיית ליבטל מלימודו כדי לילך להיות מוהל או סנדק, שכן מצוה זו קודמת לתיית (ענין ביי"א ח"ד י"ד סי"ט). וזו לוח הרשב"א (שו"ת ח"א סי' תעב): "מוהל זה" שהיה מל כל ימיו בחינם ועכשיו מבקש שכר - כמה נשתנה באמונתו מזרעו של אברהם אבינו. ובכל גלילותינו, מוהל העני מחזיר אחר אבי הבן להתחסד עמו שיתן לו בנו למולו בחינם ומרבה עליו רעים כדי להשתכר במצוה". ובינהו מצרים' העלה שמוהל המקבל שכר אינו 'בעל ברית', אלא שכיר בלבד, ואינו פוסט את הקהל מתחננו. וכן הורה הגר"מי שטרנבוך בתישבותו והנהגות'.

ובשו"ת מהר"י הלוי כתב שאפילו מוהל המוחזק אצל אבי הבן ג"פ, ואסור לאבי הבן להעביר המילה למוהל אחר, אם יש מוהל המעוניין לשלם ממון לאבי הבן, אותו מוהל עדיף מאשר המוחזק. וכן פסק המהרש"ם. וסיפר לי ידידי הרב ינווים שבמשפחתו הזמינו כמה וכמה פעמים את הרב נח אורלוויק לשבת סנדק, ובכל פעם למחרת הברית היה מביא להורים מתנה נגיע כסף מהודר חקוק בשמו של הנימול. וכן סיפר לי ידידי הרב צרפתי שקיבל נגיע כסף מהג"ר ישראל גנס, שכסבדו סנדק. וכסביב את חסם משה צדקה, קיבל כמותה סכום כסף נכבד. וסיפר לי הגר"ד לופס שכך היה מנהגם של כל חכמי יפורת יוסף, וכשהוא כיבד את ר' יוסף עדיס בסנדקאות לפני 30 שנה, קיבל ממנו מתנה של 300 דולר! ועיין בספר 'עלינו לשבח' ח"ד, פרשת קרח, עמי שטר-שיח, במעלות הנעלות שהרעיק על הרב המוהל משה דוד רייזנר זצ"ל, שהיה מל ללא תמורה. ויתירה מכך, במקרים רבים כשראה שהמצב בבית היולדת דחוק, היה נוהג להם את פרטותיו האחרונות. וכך סיפרה אשתו ע"ה: "יום אחד בעוברי ברחוב בפרשבורג נגשמה אלי אישה והראתה לי את עגלת התינוק שלה, ואמרה: 'עגלה זו קבלתי מבעלך, לרגל ברית המילה שערך לבני, וזאת בשעה שלבתי שלי אין עגלה כי אפס כסף...'. ופסק גאון עוזנו בעל ה'בן איש חי' זצ"ל, בספרו 'תורה לשמה' (סימן נ) כי ודאי שמצוה שקנה מוהל במעות, עדיפה על מצוה שמוהל קיבל בחינם, ומעלתה נשגבה מאוד. והביא את דברי הוזהר הקדוש שאסור לקבל את המצוה בחינם, שלא יוכל להמשיך רוח קדושה, אלא כשקונה המצוה בשכר! אתה הראת לדעת כי מצוה יקרה נפלה בחלקו של אבי הבן, ולא די בה שאינו צריך לשלם למוהל, אלא זכאי אף לקבל דורון.